

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

פר' אחרי - שבת הגדול ■ פסח ■ ניסן תשע"ד 71

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שנלמדו השבוע: ע"ב-ע"ח

יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ חז"ל
שבת	י"ב	צ"ב	פ"ו
ראשון	י"ג	צ"ג	פ"ז
שני	י"ד	צ"ד	פ"ח
שלישי	ט"ו	צ"ד	פ"ט
רביעי	ט"ז	צ"ה	צ'
חמישי	י"ז	צ"ה	צ"א
שישי	י"ח	צ"ו	צ"א

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

גבית חוב מהיתומים ג' - ד'

א. זה עקר התשובה כשאדם מבקש ומחפש אחר כבודו ויתברך ורואה בעצמו שפחיתותו מביא לו יתברך ומתגעגע ושואל ומצטער איה מקום כבודו וזה בעצמו תשובתו ותקונו וכו'. (ג - א)

ב. כשעולין מדרגה לדרגה זהו בחינת התחדשות הנשמה שמתחדש עכשו ונעשה פאיש אחר על ידי שיצא ממדרגה הראשונה ונכנס למדרגה השנייה. (ג - ב)

ג. העקר שהתנבאו כל הנביאים על ימים האלה על חבלו של משיח, אשר כמה תנאים אמרו, ייתי ולא אחמינא וכיוצא בדברים האלה שהפליגו רבותינו זכרונם לברכה בעצם הצרות של אחרית הימים, העקר הוא צרות הנפש וגדל הסתרת כבודו ויתברך שלא היתה בזאת בדורות הראשונים, כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב. (ג - ה)

ד. בעוונותינו הרבים נתברכה האמת מאד מאד, כי כל אחד ואחד שאלו האמת אף על פי שידע בעצמו נגעי לבבו וכל מה שחטא ופגם, אף על פי כן הוא מתפאר בגדלות שהוא השיג דרך אמת ויודע חכמות חדשות בעבודת ה' ומטעה ומעקם ומבלבל כמה וכמה אנשים מדרגי ה' האמתיים. (ג - ה)

ה. לגדל עצם בהירת אור נשמת האדם שהוא חלק אלוהי ממעל ונמשך ממקום גבה ועליון מאד מאד, כי ישאל עלה במחשבה תחלה, על פן לא הנה אפשר שיוכל שום עולם לקבל אור קדשת נשמתו כי אם על ידי שנתלבש בגוף הנעשה מעפר הארץ הגשמי הזה שהוא תכלית הצמצום. (ג - יב)

מעלת הלימוד

והעקר שתשמח נפשך בכל עז מה שזכית על כל פנים להיות נמנה בין הקבוץ הקדוש האוחזים עצמם באור הקדוש הזה בחדושי תורות כאלו על כל דבר ודבר על פסח על כל השלשה רגלים ועל כל המדות ועל כל המצוות וכו' וכו'. והשם יתברך יתן לכם ולנו פסח כשר, נגילה ונשמחה בישועתו. (עלים לתרופה - שני"ח)

תורה ע"ה - יברכנו אלקים

נצח את... עצמך!

זוכה לשלום. כל הנ"ל מבאר שם מתוך התורה הנ"ל אף על פי שיש דברים שפתינו פאן שאינם מבארים שם כך בפרוש, אבל באמת כל דברי נכלליו שם.

בידי האדם

"וצריכין לדבר בתורה ותפלה, עד שיהיה הגוף בטל ואפס. וזהו בחינת: 'והיו לבשר אחד', שיהא הגוף אחד עם הדבור."

'הכל בידי האדם' - בידו לבטל ולאפס את הגוף, ובידו חלילה להיפך רח"ל.

"ונתן הסיבה למה יצווה אותם על זה? לפי שהם היו מבולבלים ומטורפים בדעותיהם כשכור! ולכן היו נעים מפה לפה בלתי מתישבים בדבר, וזכר שהיה כל זה: "מפני ביטול התורה והנבואה מביניהם", והוא אומר: "כי נסך ה' עליכם רוח תרדמה" - שהוא הפך רוח דעת, ושגם עיניהם היו עצומים וסתומים... שהדבר מאתכם הוא ולא מהשם, כי אתם השלכתם התורה והנבואה אחרי גוויכם."

קדושה

נשמתו הקדושה של כל יהודי נכספת לקדושה לגילוי אלקות... ברם מהי הדרך שעל-ידיה נזכה לקדש את עצמנו לגלות אלקות במקום בו אנו נמצאים? האם זה בכלל בהישג יד?

כן, 'בפיך ובלבבך!!!' ככל שהאדם מרבה בדיבורי תורה ותפילה, הוא מכניס את כל דמו בעבודת ה', כך הוא מרחיק את הקליפות וגורם לגילוי אלקות והשראת השכינה.

"עקר הקדושה הוא כשמתבטל הארציות והגשמיות ומעליו ומבררין הניצוצות ומחברין אותם ובונין מהם עולמות קדושים שאז נתקדש זה המקום, כי נתבטל משם אחיזת הקלפות שהיו נאחזין באלו הניצוצות שהם עקר הסמאה. כי על ידי דבורי

פי יש מדת נצחון ומחלקת ומלחמה, ומדה זאת באה מדמים שעדין לא עבד בהם את השם יתברך. כי עקר מדת הנצחון הוא מהדמים, כמו שכתוב: "ויז נצחם", ופרש רש"י: 'דמים'. וצריך כל אחד לבטל מדת הנצחון והמחלקת, ולרדף אחר השלום, כי לא מצא הקדוש ברוך הוא פלי מחזיק ברכה אלא השלום. וזה זוכין על ידי שידבר הרבה בתורה ותפלה, על ידי זה יזכה לשלום.

דמים

עם כל הכח, בכל החיות, ובכל טיפת דם... כך צריך האדם לעבוד את בוראו!!! ידוע כי האויב הגדול ביותר של האדם הוא הגוף שלו עצמו, כפשוטו ממש. לא צריך להרחיק לכת ולחפש אשמים, הגוף הוא קשה-עורף עז ועצום.

ולא אחת, האדם שואל את עצמו "איך? איך אני מנתק מעצמי את הרגלי הגוף הרעים והמרים???"

התשובה לזה: "תכבד העבודה על האנשים ואל ישעו בדברי שקר העולם הזה, כזביו והבליו." - הדלק של תאוות הגוף זה 'דם'... דם שלא השתמשו איתו לעבודת ה', דם שלא הוציאו אותו לתורה ולתפילה. ולכן כשהאדם יכניס את כל כוחותיו את כל חלבו וידמוי רק בתורה ובתפילה, ממילא לא יהיה לגוף כח להפוך את ה'דם' למידימה, הגוף עצמו יפסיק לרצות שטויות ותאוות מדומות.

"צריך האדם לעסוק כל כך בעבודתו אותו יתברך עד שיזכה שיעבד את השם יתברך בכל טפי דמים שיש בו ולא יהיה נשאר בו טפת דם שלא עבד בה את השם יתברך. כי חיות הגוף הם הדמים. וצריכין להכניס כל החיות של כל הדמים לתוך דבורי התורה ותפלה עד שיהיו נכלליו כל הדמים עם החיות שבהם בתוך תורה ותפלה עד שיתבטל הגוף לגמרי ואז

התורה ותפלה מבטלין הקלפות
ומקדשין המקום, כי נתגלה
בו התגלות אלקות, שהם בחינת הניצוצות
שעולין משם תמיד. 4"

הדיבורים הקדושים הללו, הם הם עיקר
הגורם והזכות להשראת וגילוי השכינה...

"כי תמיד היה שכינה עמהם עד סמוך לחורבן.
כמו שאמרו ז"ל: "ויתר הקדוש ברוך הוא על
עבודה זרה ועל גילוי עריות ועל שפיכות דמים
ולא ויתר על ביטול תורה"; וכל זמן שהיתה
תורה ביניהם לא זזה שכינה מהם. 7"

יראה

לזכות להגיע לקדושה, לביטול הגוף, יש תנאי
שהוא העיקר... "יראת שמים חובה" - לא
מספיק להכניס את כל הדמים בתורה, תפילה
ועבודה בלבד. צריך גם שהכל יהיה מתוך
"יראה" - בדחילו ורחימו.

"עקר בטול הארציות להפכו לקדשה גמורה
הוא על ידי היראה, כי פשוטו ליראה אז
דיקא יכולין לבטל הגוף וכל בחינת הארציות
על ידי דבורי תורה ותפלה. 4"

ביטול גמור

"ודברת בם בשבתך בביתך ובכלתך בדרך
ובשכבך ובקומך וקשרתם לאות על ידך וכו'
וכתבתם וכו'". הינו שהתורה מזיזת את
האדם שידבר דברי תורה תמיד ולא ידבר
דברים בטלים, כמו שדרכו רבותינו זכרונם
לברכה על פסוק זה: "ודברת בם" ולא בדברים
בטלים, הינו שידבר כל כך דברי תורה בשבתו
בביתו ובכלתו בדרך ובשכבו ובקומו עד
שיתבטל הגוף לגבי הדבור לגמרי. 4"

איך מכניסים את כל הדמים רק בתורה??
כשלא מדברים שום דברים בטלים! משקיעים
את כל הכוחות רק "בם" - בתורה הקדושה!

"עקר הקדשה הוא כשנתבטלין הארציות
לגמרי, שזהו בחינת קדשת ספר תורה שעור
הקלף מחבר לאותיות הכתב בחבור חזק
לעולם. ועל ידי זה נתהפך הקלף לקדשה
גמורה של האותיות הקדושים שבספר
תורה... ועל כן צריך האדם שיקדש עצמו כל
כך בדבורי תורה ותפלה עד שיתבטל לגבי
הדבור לגמרי פנ"ל, דהינו שיהיה גופו מחבר
וכלול בהדבור כמו הקלף המחבר בהאותיות
עד שהקלף עם האותיות הם דבר אחד ממש,
כי שניהם יחד הם ספר תורה, כמו כן ממש
יהיה הגוף מחבר ונכלל בהדבור עד שיהיה
קתוב ונחקק בו היטב. ולא יהיה נכתב ונחקק
בגופו שום אות אחר רק אותיות דבורי התורה
כמו קלף של הספר תורה שאין נכתב בו שום
דבר רק אותיות התורה, ואזי זה האדם הוא
קדוש בקדשת הספר תורה ויותר. ועליו
נאמר, "זאת התורה אדם". דהינו שהאדם
הזה בעצמו הוא התורה. 4"

בית הכנסת על-שם

"בשביל זה נקרא בית הכנסת, כי
שם פונסין ומחברין יחד כל הניצוצות
הקדושים ועושים שלום ביניהם על ידי
העלאת מיין נוקבין שעולה שם תמיד על
ידי דבורי תורה ותפלה. 4"

ירושלים קדוש בקדושת בית הכנסת

"ירושלים הוא בחינת קדשת הבית
כנסת, כי כל הבתי פנסיות מקבלין
קדשתם מירושלים ששם מקום הבית
המקדש שמשם עקר קדשת הבית
הכנסת שנקרא מקדש מעט. 4"

מורא במקום תורה ותפילה

"צריכין לנהג מורא גדול בבית הכנסת
ובבית המדרש כדי לזכות לבטל כל
הארציות, כי עקר הבטול הוא על ידי
היראה, על כן צריכין לנהג שם מורא
גדול. 4"

אסור לדבר

"אסור לדבר בבית הכנסת ובית המדרש
שום שיחה בטלה, כי צריכין לדבר שם
רק דבורי תורה ותפלה שעל ידי זה עושים
שלום ומתקנין כל העולמות וממשיכין
לשם קדשת השם יתברך, אבל על ידי
שיחה בטלה במקום קדשה פזה חס
ושלום, פוגמין שם מאד פאלו מחזיר
העולם לתהו ובהו חס ושלום, כי חוזר
ומגביר חס ושלום, בחינת שביבת כלים
על ידי שיחה בטלה במקום קדוש פזה...
ותכף בשמדר שיחה בטלה חס ושלום,
הוא פוגם בזה, וחוזר ומגביר הארציות
והקלפות הנפחזין בהם חס ושלום, ועל
כן פגם שיחה בטלה בבתי פנסיות ובתי
מדרשות גדול מאד. 4"

דיבור של עוללים ויונקים

"עקר הנצחון על ידי הדבור, ודיקא על ידי
הדבור של עוללים ויונקים, מחמת שהם
עדין בבחירותם והדמים ברתיותם ששם
עקר הנצחון. כי עקר הנצחון בהדמים
והדבור מהדמים. וכשמחנכים אותם
לדבר דברי אמת בכל יום, בזה מנצחים
על ידם הרבה מאד. 8"

1. ישעיהו ס"ג. 2. עוקצין פי"ג. 3. עיין ספר עקידת יצחק
- שער מ"א. 4. ליקוטי הלכות או"ח - בית הכנסת ד'.
5. ליקוטי מוהר"ן תורה ע"ה. 6. אברבנאל ישעיה כ"ט - ט'
7. תורת משה (האלשיך ז"ל) ויקרא - כ"ו כ"ז.
8. ליקוטי הלכות או"ח - ברכות הראיה וברכות פרטיות ה.

>>>> **ונמצא, שעקר התגלות**
כבודו ית' הוא בהארץ דיקא בחי'
מלא כל הארץ כבודו. וכמו שכתוב:
"וימלא כבודו את כל הארץ".

1. עקר תקף ואריכות גלותנו הוא
רק בשביל זה, כי אנו צריכין
עכשו לעלות לעלה גדולה לזכות
לגאולה האחרונה שאז יעלו ישראל
בתכלית העליה, על כן התגבר
הגלות מאד באריכות גדול עד אשר
כל אחד שואל איזה הבטחתו ועד
מתי קץ הפלאות. ועל ידי שנוקה
לחפש ולבקש את כבודו היטב,
נזכה לתכלית העליה, שאז תהיה
הגאולה שלמה. (ג - טו)

"וזה: "אשא עיני אל ההרים
מאין יבא עזרי עזרי מעם ה'
עשה שמים וארץ" - שאף על פי
שהאדם בדיטא התחתונה ח"ו,
ומנח במקום שמנח ונדמה לו שאי
אפשר לו בשום אופן לשוב אל ה'
יתברך מעצם התגברות עוונותיו
שמתגברין עליו בכל פעם יותר
ויותר וכו', וכמו ששכיח זה הדבר
מאד ברב בני הנעורים שעקר מה
שאובדו שני העולמות הוא מחמת
חלישות דעתם ויאושם מחמת
שרואין רחוקם ונפילתם העצומה
שמתגברת בכל יום יותר. אבל
מי שזוכה לשא עיניו למרום בכל
מקום שהוא ולחפש ולבקש איה
מקום כבודו, אזי תכף עזרי מעם
ה' עשה שמים וארץ, כי בודאי
יבוא לו ישועה על ידי זה, על ידי
הבקשה והחפוש לבד. 8"

2. כשישראל עוברין, ח"ו, על מצוות
התורה ואין מתנדוין ושבין, ח"ו,
אזי מתגברת, ח"ו, מלכות הרשעה
שהיא כנגד מלכות דקדשה. (ד - ג)

3. צדיקי הדור האמתיים
שמקורבים אנשים לה' יתברך
ומכניסים בהם הרהורי תשובה
עד שמתנדוין ודוי דברים לפניהם
על ידיהם נמשך אור גדול ונורא
לכל ישראל עד שיגיעו פלם את ה'
למקטנם ועד גדולם. (ד - ג)

"כן הוא בכל דור ודור שעל ידי
הצדיק האמת ומעט אנשיו
שנתעוררו בתשובה עד שהתנדו
ודוי דברים לפניו שעל ידי זה
נכללו באין סוף... ועל ידי הצדיק
הגדול הזה ואנשיו נמשך האור
לכל ישראל שיזכרו פלם שיהיה
נפתח להם אור האין סוף בבחינת
רצוא ושוב עד שיזכו לדעת כל
אחד מה שיגיע ויתנוצץ במחו, עד
שיגיעו פלם כי ה' הוא האלקים...
עד שיגיעו הפל גדלתו של יוצר
בראשית שפלו טוב וכלו אחד. וכל
המארעות, פלם לטובה. 8"

**לעשות
מתורות
תפילות**

ותרחם עלי ותושיעני ותזכני מעתה לעסוק הרבה בתורה ותפלה, שאזכה
לדבר הרבה בתורה ותפלה בכל יום תמיד, עד שאכניס כל טפי הדמים שיש
בי בתוך הדבורים הקדושים של תורה ותפלה. ויהיו נעשין מכל הטיפי דמים
שבקרבי דבורים קדושים של תורה ותפלה, ולא יהיה נשאר בי שום טיפה
דם שלא עבדה את השם יתברך, רק אזכה לעבוד את השם יתברך בכל כוחי
כל ימי חיי בכל טיפי הדמים שיש בי, ואזכה לדבר הרבה בתורה ותפלה
עד שיהיה הגוף בטל לגמרי כאין ואפס ממש. (לקוטי תפילות - ח"א - צ"ד)

”עקר התשובה לצאת מטמאה לטהרה הוא על ידי הבקשה והחפוש שמחפשו ומבקשו איזה מקום כבודו, שעל ידי זה זוכין לתכלית העליה, שזהו בחינת ספירת העמר שסופרין ומונין המים מיום אל יום שזהו בחינת איה בחינת: 'איה ספר' (ישעיה לט), כי הספירה והמונין הוא כמי שמונה וסופר ומבקש ומחפש עד שימצא לגע לתכלית מבקשו.

ועל ידי הספירה של כל יום ניום מימי הספירה זוכין לצאת משער אחד של טמאה לשער אחד של קדשה. וממשיכין מוח ונדעת דקדשה בכל יום ויום. עד שזוכין בשבועות לקבלת התורה.

כי בעת שהאדם רחוק מקדשתו יתברך והוא נע ונד ומטלטל ודוחין אותו מקדשתו מדחי אל דחי, רחמנא לצלו. אף על פי כן אם הוא חזק ואמץ לבקש ולדרש ולחפש ולחזר בכל עת ולהתגעגע ולכסף ולבקש את שאהבה נפשו למצא אותו יתברך. אזי אף על פי שעדין עוברים ימים ושנים הרבה ואינו זוכה למצאו יתברך ולהתקרב אליו אף על פי כן ידע ויאמין כי בכל עת ועת על ידי כל בקשה ובקשה ועל ידי כל דרישה ודרישה שדורש ומבקש ומחפש למצא כבוד קדשתו יתברך. ועל ידי כל הבטה וגעגוע שמביט ותולה עינו לרחמיו יתברך ועל ידי כל תנועה ותנועה שפונה להקדשה, על ידי כל זה זוכה בכל פעם לשבר חומות ברזל ודלתות נחשת אף על פי שאחר כך מתגברין עליו בכל פעם, רחמנא לצלו, אף על פי כן אין יגיעו לריק, חס ושלו, ואין שום תנועה שפונה להקדשה נאבדת חס ושלו. ואם הוא חזק ואמץ לבקש ולחפש יותר אף אם יעבר עליו מה, בודאי סוף כל סוף יזכה למצא אותו יתברך.

(לקוטי הלכות חו"מ - גבית חוב מהיתומים ג - יז)

רבינו ז"ל אמר... לענין המצות שמדקדקין שיהיה שמירה משעת קצירה, כראוי ליראי ה'. אמר רבינו ז"ל על-זה שהעיקר שמירה הוא לשמור "שמירת הברית", היינו המח מהרהורים רעים ומחשבות רעות, שזה עיקר החמץ. כמובא בספריו הקדושים, ובליקוטי תפילות ובליקוטי הלכות שזה עיקר החמץ במשהו, ה' ישמרנו מזה, אמן כן יהי רצון. (כתב יד ר' שמואל הורביץ)

פעם אחד היה איזה שאלה אצל רבינו ז"ל בפסח שנפל חתיכת מצה לתוך התבשיל, לעניין שאין אוכלים (גבראקט) המצה לתת במים ולא החמיר כל-כך. אמר: העיקר שמירה במכנסיים, "שמירה אין דא הוויין" היינו העיקר הוא תיקון הברית בזה צריכין להחמיר מאוד, אבל בשאר דברים לא צריכים חומרות יתרות, רק אם על-פי שולחן ערוך כשר לא צריכים להחמיר הרבה מאוד.

וכמו שאומרים אני"ש "יחיי" בהם" הוא ולא חומרות יתרות. (כתב יד ר' שמואל הורביץ)

כשאדם מתגבר ע"ע ובוטח בדי, ישוגב, ויוכל לספר ביציאת מצרים, ולזכות לאור הגדול שנתעורר בלילה הזה, וכדכתיב: 'הוא הלילה הזה לה' שמורים לכל בני ישראל לדורותם' - שנוקב והולך עד עולם, וכת בטחונו החזק הוא כל הכנתו וטהרתו וקדושתו, וזהו 'קדש ורחץ', ובטחון הזה יכולים להמתיק כל הדינים.

(ישמח ישראל - שמיני)

ונערב לך שמחת החג ותזכה לקבל הפסח הקדוש הבא עלינו לטובה בשמחה וטוב לב, והעקר שאיך שאתה אווז עתה אף על פי כן יהיו בעיניך כחדשים כל סדר העבודה של פסח וספירה וכו' כי אף על פי כן יהיו נעשין נפלאות חדשות לטובה עם כל אחד מישאל בחג הקדוש הזה וגם אתה בכלל בודאי, בפרט שאנו זוכין לידע מבעל הנפלאות אשר כל דבריו ודרכיו התמימים והעמקים שהשאיר לנו ירושה טובה כלם נפלאים פלאי פלאות עד אין חקר... אד העקר לזכרם מחדש בכל יום בפרט בשנוי הזמנים הקדושים כאלה אשר מצנה עלינו להרבות לספר ביציאת מצרים בכל דור ובכל שנה ושנה, ונפשי יודעת מאד שאין בכל העולם מי שיידע וינגיש נפלאות כאלה כאשר זכינו אנחנו בענינו, אשר ילאה הפה לדבר והרעיון להכיל עצם הנפלאות אשר עשה עמנו אדון הנפלאות לזכות לקבל אורות עצומות ונוראות כאלה מאור האורות וכו' וכו', עד הנה עזרונו רחמינו וכו', עלינו לבלות ימינו על זה להודות להלל לשבח וכו' בכל יום יום למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלה בדור הזה, בפרט בעת קזאת בפסח שמצוה להרבות בספור נפלאות אשר עשה עמנו השם יתברך ואשר הוא עושה עמנו בכל דור ודור.

(עלים לתרופה - קז)

ודע כי ראיתי אנשי מעשה נוהגים לעסוק בתורה כל ליל פסח עד הבוקר וכמשי"כ מעשה בר"א ור"א בן עזריא שהיו מספרים ביצ"מ כל אותו הלילה כו'.

(שער הכוונות - דרושי הפסח ג)

אברהם אבינו היה עושה פסח והביא אור גדול לעולם ומאותו אור נשרפה סדום. כי לא יכלו לסבול האור, ולכך כתיב בפיוט: 'לוהטו סדומים באש פסח' ולא כתיב בפסח כמו בשאר החרוזים. [אלא שנשרפו באש של פסח] ובסנחרים כתיב ג"כ 'ביקד יקוד פסח', כי חזקיה עשה ג"כ פסח והביא אור גדול.

(אמרי פנחס)

השקפה

ג') כתוב: "כי האדם עץ השדה", וכמו שאנו רואים בקיץ שאין רוחות והשמש זורחת ואזי העצים מלאים ענפים ועלים ואחר כך נעשה פירות טובים.

ובחורף כשיש רוחות וגשמים אז נופלים כל העלים ונשאר העץ יבש ממש, והרואה את זה העץ עכשיו חושב שזה עץ יבש ואבוד. אך בכל זאת צריך להזהר לא לקוצצם, ואזי אחר כך כשבא הקיץ מתחילים שוב לפרוח ולגדול ונותנים שוב פירות טובים.

כמו כן גם האדם שלפעמים עוברים עליו ירידות גדולות וחושב שהוא כבר אבוד חס ושלום לגמרי, אבל צריך להזהר לא ליפול מזה ולהתחזק. ואם אינו מתייאש, אזי אחר כך יכול לעלות למדרגות גבוהות.

(ר' שמואל טוקצינסקי, מה ששמע מר' שמואל הורביץ ז"ל.)

לקוטי מוהר"ן

תורה ע"ז

וְהָיָה ה' לְמִלְכָּךָ עַל כָּל הָאָרֶץ (זְבַחְיָה י"ד).

דְּהַנָּה הַכָּל הוּא,

שְׁכַל מַה שְּׂאֵנוּ עוֹשִׂים,

הוּא הַתְּפִלָּה, וְהוּא לְמוֹד, הוּא כְּדִי

שְׂיִתְגַּלֶּה מַלְכוּתוֹ וְיִתְבָּרַךְ.

הבני בית היו נכנסים ואומרים לו: זה רוצה ליכנס בשביל זה הדבר, ועל פי רוב היה שולח תשובה שלילית. רק לפעמים רחוקים, היה מניח לכנוס על איזה רגעים מעוטים. כי היה תמיד סגור ומסוגר בבית, בחדר מיוחד, לומד ומתפלל ועובד ה', ואפילו התפילה היה מתפלל בחדרו ביחידות, ורק היה הולך לבית מדרשינו לשמוע קדושה וברכו וכו'. אף על פי כן צווה על בני ביתו שאת 'נעכא יידין' יניחו תמיד ליכנס בלא רשות, באיזה זמן שהוא.) והם עסקו עימו בתורה ועבודה וכו'.

וזה הר' נעכא נתקרב מאוד לר' אברהם ז"ל (ר' אברהם בן ר' נחמן) מפני שהיה בעל מוח גדול, ועל כן היה אוהב מאוד לשמוע החידושי תורה של ר' אברהם ז"ל שהיה בעמקות גדול ונפלא מאוד. והיה נכנע וכפוף מאוד לר' אברהם ז"ל, וכל דברי ר' אברהם ז"ל היו אצלו קודש. ואף על פי שהיה עשיר גדול מאוד, כי היה לו הרים שהיו לוקחים אבני ריחיים משם וכו'. ואף על פי כן היה נכנע ומקורב לאני"ש, והיה לומד ועובד ה'.

וזה הנעכא אמר: שמה שכתוב בהאידירא "אנן בחביבותא תליא מילתא" שאמר הרשב"י זיע"א להחברייא שלו. הלא זה הולך גם על אני"ש?! כי רבינו ז"ל עיקר צוואתו היתה ש"תחזיקו את עצמכם ביחד". וכן אמר "העולם ראוי לתמוה על האהבה שבינינו".

והיכן מרומז בזה הנ"ל: א'נין, ראשי תיבות אנישי ניחל ניובע בחביבותא תליא מילתא – העיקר תלוי באהבה שיאהבו את עצמם, זה את זה.

(אבל הבעל דבר מניח את עצמו על זה יותר מעל הכל, כי אם היו מחזיקין את עצמנו ביחד, אז היו מקרבים כל העולם להשם יתברך והיה נעשה גאולה שלמה!!!)

ועל כן יש דיבור מרבינו ז"ל שאנשי שלומו לא יתחנתו את עצמם, ולא יסחרו ביחד, כי הבעל דבר מניח את עצמו לארכו ולרחבו לעשות פירוד בין אני"ש.

אבל אף על פי כן ידו על העליונה, שבפנימיות אני"ש אוהבים זה את זה. אפילו אלה הנראים לשונאים זה את זה, אוהבים את עצמם יותר מאהבה היותר גדולה שבין אנשים ידידים מחסידיים אחרים, שנראה שאוהבים זה את זה. ומכל שכן וכל שכן בין אני"ש שמחזיקים את עצמם ביחד, אז אהבה שבין אחד לחבירו הוא יותר מאהבת אב ואם, אח ואחות, איש ואשתו, בן ובת. ומכל שכן שאני"ש אוהבים את רבינו ז"ל, עד שהיו מניחים להרוג את עצמם על קידוש ה' בשביל רבינו ז"ל. **וסוף כל סוף יגמור רבינו את שלו, ויתקן את כל העולם. אמן, כן יהי רצון.**

(כתב יד ר' שמואל הורביץ ז"ל)

**סיפורים ושיחות
מפי חסידי ברסלב**

הרב הצדיק ר' פנחס יהושע ז"ל תלמיד מוהרנ"ת ז"ל, היה איש מכובד מאוד. ובכל העיר, אפילו המתנגדים כשהיה להם איזה דין ודברים בינם לבין עצמם או איזה פירוד בין איש לאשתו, היו באים אליו שיעשה שלום ביניהם, ותמיד היו הולכים ממנו שבע רצון, והוא היה חכם גדול מאוד.

ופעם אחד באה אצלו האשה הנכבדה פייגא מנכדי רבינו ז"ל, באשר: שאישה (בעלה) נעכא יידין רחמנא ליצלן נתפקר מאוד והולך בגלוי ראש, ועכשיו הזמן שיושבבים כל ישראל אצל הסדר בפסח (כי אז היה בליל פסח באמצע הלילה) והוא יושב בגילוי ראש ומביט בספרי אפיקורסות, (אין קיקט אין ביכליד!) ולא עולה על דעתו כלל שצריך לעשות קידוש ולעשות סדר. ועל כן היתה יושבת נבוכה, עד שלא יכלה לעצור את עצמה ונכנסה בבכיה, וצעקה לר' פנחס יהושע באמצע הסדר כנ"ל.

אז נתעורר ר' פנחס יהושע ז"ל ונכנס אליו, ומצא אותו יושב בגלוי ראש וקורא בספרי מינים. ודיבר אותו הר' פנחס יהושע ז"ל בחביבות: בני, מדוע אתה יושב כה, והלא הזמן כעת לעשות סדר וכו', כמו שכל ישראל עושין?

והשיב לו: שיש לו הרבה קושיות מאוד על האמונה וכו'. (כי היה בעל מוח ומחקר, ולמד מורה נבוכים, ונכנס בקושיות גדולות עד שכפר באמונה רח"ל.) ואמר לו הר' פנחס יהושע ז"ל: בני, לעת עתה תעשה סדר ותתנהג ככל ישראל, ואחר יום-טוב, בחול-המועד, תכנס אצלי ותאמר לי כל הקושיות שלך, ואני בעזרת ה' יתברך אתרץ לך כל הקושיות. וכן עשה.

ואחר יום טוב נכנס אצל ר' פנחס יהושע ז"ל, ואמר לו הקושיות שלו. ואמר לו ר' פנחס יהושע: בני, אפשר יש לך עוד קושיא, אל תתבייש שאל בני שאל. ושאל לו. וכן אמר לו עוד אפשר יש לך עוד: שאל, אל תשאיר לך כלום... עד שגמר לשאול, ואמר לו שאל עוד, והשיב: שאין לו עוד מה להקשות! (כי כבר הקשה כל הקושיות שלו) אמר לו: לך לביתך, ואני אתרץ לך בכתב כל הקושיות.

ועשה הר' פנחס יהושע ז"ל שיר בכתב, ובזה השיר היה מתורץ כל הקושיות שלו, ומאז נתהפך זה הר' נעכא לאיש אחר, ונעשה צדיק גמור. והיה נכנס תמיד בכל יום אצל ר' פנחס יהושע ז"ל ואצל הרב מטשעהרין ז"ל (אף על פי שהרב מטשעהרין ז"ל לא היה שום אדם נכנס אצלו שלא ברשות, רק

הסכר הנדיר "יחוס הגדולים" מאת הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל 057-3155-466